

A co Vaše mateřská škola ?

Ano, je tady a začíná se pomalu měnit k lepšímu. Nejdříve se o prázdninách v části budovy objevila nová okna a potom i nové oplocení zahrady.

Letos jsme v září přivítali 12 nových dětí. Jsou to **Adam Kosek, Roman Diro, Jíří Kučera, Anna Strojková, Denisa Bartůšková, Eliška Soukupová, Roman Vlach, Jakub Kümmel a Miroslav Neumann z Jarošova nad Nežárkou, dále Jakub Maxa a Kristýna Vetýšková ze Zdešova a také Tomáš Stejskal z Hostějvse.**

Celkem máme v mateřské škole ve dvou třídách 44 dětí. Do horní třídy chodí **20(!) „předškoláků“**, do dolní třídy 24 menších dětí. Starají se o ně 3 kvalifikované učitelky – Eva Čadková, Dana Picková a Zdeňka Kučerová – společně s paní školnicí Růženu Pihartovou. Podrobnosti o jejich pedagogické i ostatní činnosti najdete ve Školním vzdělávacím programu, který je na požádání k dispozici v mateřské škole.

Paní učitelky nacvičí s dětmi vystoupení pro setkání seniorů, vánoční besídku i vítání občánků. Pro děti připravují mnoho dalších akcí, např. výlety, exkurze, karneval, zábavné akce, dárky, rozloučení se „školáky“, sanování, plavání, jógu, kroužek Šikovné ruce a další projekty.

Chtěla bych touto cestou za všechny děti a pracovnice mateřské školy moc poděkovat maminkám a tatínkům, kteří nám pomáhají při opravách zařízení a při renovaci a zkrášlování zahrady a také darovali mateřské škole hračky.

Přeji především dětem, ale také rodičům i pracovnícím mateřské školy mnoho krásných společných zážitků.

Zdeňka Kučerová

Naše příroda a vyhlášení soutěže pro všechny sběrače žaludů bez rozdílu věku ...

Přiblížil se podzim, na polích, sadech a vinicích vrcholí sklizeň. Pro zvěř tak končí doba hojnosti a nastává pro ni velká změna. Jak ve skladbě jídelníčku, tak v možnosti krytu, který jí určité druhy zemědělských ploch poskytovaly.

Tento v poměrně krátké době rychle se měnící ráz krajiny je pro zvěř velmi stresující. Ale proto jsou zde právě myslivci, lesníci a všichni majitelé a provozovatelé honiteb, kteří se o ni v blízkém se období nouze budou starat a snažit se jí co nejvíce pomáhat. To je ta nejdůležitější činnost, kterou tito lidé pro přírodu a vše živé v ní dělají. Je to činnost, kterou velké množství nemyslivecké veřejnosti nevidí, mnohdy možná ani vidět nechce a radši tvrdí, že pouze dokáží zvěř pro své potěšení usmrcovat. Ale o tom myslivost vůbec není, a kdo ji tak provozuje, nemá v kolektivu myslivců a lesníků vůbec co dělat. Takový člověk jim svými názory pouze škodí.

Že to je práce nelehká a časově náročná, zvláště v zimních měsících, kdy veškeré přístupové cesty pohltí bílá peřina, je nesporné. Do krmelců, zásypů a slanisek se ale musí. Pravidelné doplňování kvalitního objemového krmiva, tolik důležité soli, minerálií a jádra je základ.

Vážení, za tuto záslužnou práci vám patří dík..

Ale možnost pomáhat zvěři a vylepšovat v této těžké době její jídelníček mají ovšem všichni. Proto i v letošním roce mohou všichni přátelé a milovníci přírody počínaje měsícem říjnem 2006 každý pátek od 14.00 do 16.00 hod přinášet ke školní jídelně nasbírané žaludy. Tato soutěž bude ukončena k 3. 11. 2006. Tak jako v minulém roce bude i letos vyhodnocen nejlepší sběrač, který obdrží cenu. Předem však už nyní všem, kteří se do této soutěže zapojí i letos, děkuji.

Všichni si jistě dokážeme ještě živě vybavit tu poslední zimu, která byla jednou z nejkrutějších za poslední léta a připravila o život velké množství zvěře.

A ještě o jedno bych chtěl všechny, kdo se v lesích pohybují a budou pohybovat hlavně v zimních měsících, a to jak za sportem, tak na procházkách, požádat. Chovejme se tiše, ohleduplně a nechme doma naše čtyřnohé miláčky. Ona nám za to příroda odhalí svá nejkrytější tajemství a krásu.

V mrazivých dnech to, že zvěř proženeme na lyžích nebo s pejskem, ke zlepšení její kondice a zahřátí nepřispěje. Právě naopak. Uštvaná, vystresovaná a zimou zesláblá zvěř právě často z těchto důvodů může uhynout.

Přeji všem hodně sil do soutěže ve sběru žaludů a co nejvíce nezapomenutelných chvil prožitých v naší překrásné přírodě. Chvil a zážitků, na které ještě po létech budete se svými přáteli s láskou vzpomínat.

Petr Frühauf

Jak to bylo se sochou svatého Jana Nepomuckého?

S indiánským létem přišel čas i na povídání o další záhadě z našeho okolí, historii dávné i nedávné. Tentokrát bude řeč o soše svatého Jana Nepomuckého. Tento světec bývá často k vidění na různých mostech a můstcích, neboť je uváděn jako patron vod. Jeho podoby jsou více či méně zdařilé, tím mám na mysli leckde populární pouťové nabarvené soch. I ten náš stával na mostě přes Kameničku až do květnových dnů roku pětáctýřicátého, ale o tom až za chvíli. Nejprve si stručně řekněme, kdo vlastně Jan Nepomucký byl.

Doktor Johánek z Pomuku se narodil někdy kolem roku 1340. Jeho nynější jméno se přeměnilo souběžně s názvem místa jeho narození. Původní ves Pomuk se totiž postupem času změnila ve Švandrlíkem proslavený Nepomuk. V době své smrti působil Johan z Pomuku jako generální vikář. 10.3.1393 z moci svého úřadu potvrdil volbu nového kladrubskeho opata a to se mu pravděpodobně stalo osudným. Václav IV., tehdejší vladař, byl totiž ve složitě rozepři s arcibiskupem Jenem z Jenštejna. Chtěl rafinovaně snížit jeho moc zřízením dalšího arcibiskupství. Nahrála mu k tomu náhoda v podobě smrti starého opata v Kladrubech. Byl však předstížen rozhodnutím generálního vikáře. 20. března 1793 pozval Václav arcibiskupa i jeho věrné k sobě na smírčí jednání. Tam však v návalu vzteku poručil všechny pozatýkat. Samotný arcibiskup prchl, chráněn svojí suitou, ale pár jeho věrných (mezi nimi i Johan z Pomuku) bylo zadrženo. Nastaly výslechy a mučení, kterého se zúčastnil aktivně i král. Jediný Johan z Pomuku dodržel věrnost Jenovi z Jenštejna a mlčky skončil na mučidlech. Ostatní slíbili věrnost králi a podepsali glejt, že s nimi bylo dobře zacházeno. Tělo vikářovo bylo svázáno do kozelce a hozeno do Vltavy. Odtud ho uvízle na mělčině pravého břehu Vltavy 17. dubna 1793 vytáhli mniši cyriáci a roku 1796 předali pražské kapitule, kde byl pohřben. O tři století později byl jeho hrob renovován a při úpravě náhrobku došlo omylem ke změně letopočtu vraždy na rok 1783. Tuto změnu vysvětlil mystik české historie Václav Hájek z Libočan tím, že byli Pomukové dva. Jeden zemřel proto, že nechtěl prozradit královnino zpovědní tajemství, druhý pak byl náš uváděný Johan z Pomuku. Tím tedy vznikla legenda o neprozrazeném zpovědním tajemství. Roku 1719 byla provedena exhumace a z týlové části vypadla část houbovitě hmoty, údajně jazyka. 31. května 1721 byl Johan z Pomuku prohlášen za blahoslaveného. V roce 1725 bylo tělo znovu zkoumáno a „jazyk“ během třičtvrtě hodiny na vzduchu zčervenal, což potvrdilo teorii o zázraku. A tak je Jan z Pomuku 19. března 1729 i formálně prohlášen za svatého. Nutno ještě podotknout, že „jazyk“ uložený jako posvátná relikvie na oltáři postupem času ztvrdl a vyschl. V roce 1972 dokázal vědecký průzkum, že zčervenání bylo přirozeným jevem a že nešlo o jazyk, nýbrž o část mozku.

Ale vraťme se z hlavního města zpět k našemu Janu Nepomuckému, přesněji k jeho soše. Jak ta spatřila světlo světa? V kronice profesora Jana Muka se dočteme:

„Rok před vichřicí r. 1719 dal Tomáš Hajný z Nekrasína, děd spisovatele Františka Pravdy, postavit na jarošovském mostě sochu sv. Jana Nepomuckého, a když zemřel 6.srpna 1722, odkázal ke cti sv. Jana Nepomuckého na věčnou fundaci za celý rod sto zlatých, z jichž úroků měl farář za mše sv. dostat 4 zl. a kostel 1 zl. ročně. Roku 1729 byl Jan Nepomucký prohlášen svatým – oba dary Hajného jsou zřejmě projevem úcty nepomucenské, v té době se utěšeně i na Jindřichohradecku vzchájející.“

(Jan Muk – Kronika obce Jarošova nad Nežárkou II., str.35)

Ale jak mohla stát kamenná socha na dřevěném mostě? Ano, přes šedesát let byl přes řeku Kameničku až do roku 1781 ještě most dřevěný. Odpověď nám poskytly zápisky Františka Tischera v Černínském archivu jindřichohradeckého zámku, z nichž čerpal i profesor Jan Muk. Tento fakt buď prostě opomenul, anebo mu nepřikládal takovou důležitost. Jde přitom o jednu prostou větu, která vnese světlo do této hádanky. A ta zní: „1718 – byl postaven kamenný pilíř na mostě Tomášem Hajným.“ No a v roce 1719 na něj postavili sochu! Ta socha tam stála celých 247 let a jednoho květnového dne pětáctýřicátého roku ji shodili do vody členové jednotky SS, jejichž tank Tiger svými pásy poničil i most. Druhá verze praví, že sochu shodil samotný tank. Po válce byla socha vytažena, opravena a umístěna do výklenku pod vchodem na starý hřbitov. Přestože o ní v roce 1901 v soupise památek Jindřichohradecka c.k. důstojník ve výslužbě J.Novák napsal, že je nehrubě umělá, zvláště co se týče roucha v dolních partiích, patří mezi významné památky v naší obci. O to významnější, že se o její vznik zasloužil jediný člověk – Tomáš Hajný z Nekrasína. Pro neznalé regionu jen uvedu, že je prapředkem rodin Poláčkových, Bednářových a Frühaufových.

Bohumil Rod

Nová prodejna

Víte, že máme v Jarošově další prodejnu? Je v budově bývalé mlékárny hned vedle prodejny keramiky. Dřívější domácí potřeby tu nyní vystřídalo oblečení. Manželé Maršíkovi, kteří obchůdek provozují, zvolili opravdu vstřícnou provozní dobu. Na přání zákazníků je vlastně otevřeno kdykoli. Stačí jen zavolat na telefonní číslo 775 040 342 nebo 605 364 441, popřípadě 777 938 282. Zajděte se tam podívat. Třeba tam objevíte právě to, po čem Vaše srdce touží !

redakce

Pomáhala jsem hledat Vesnici roku...

Letos jsem už posedmé strávila celý jeden zářijový týden na cestách po Čechách, Moravě a Slezsku. Společně se svými kolegy z celostátní hodnotící komise jsem navštívila 13 obcí, které zvítězily v krajských kolech soutěže Vesnice roku a utkaly se o prestižní celorepublikový titul. Práce komise je velice náročná a rok od roku je stále obtížnější nalézt vesnici, která by „čněla“ nad jinými tak výrazně, aby se komisaři jednohlasně shodli na tom, že je opravdu nejlepší. I letos to nebyla „procházka růžovým sadem“ (ta první vyhrála opravdu jenom „o prsa“), ale nadšení, elán, nápady i chuť velké většiny obyvatel v navštívených obcích něco pro svůj domov udělat bylo balzámem pro moji venkovskou duši i inspirací, co by se dalo zlepšit i tady u nás. Ze své cesty jsem přivezla spoustu propagačních i jiných zajímavých materiálů, které dokládají zaujetí i šikovnost obyčejných lidí, podnikatelů i samosprávy. V knihovně jsem z nich udělala malou výstavku. Máte-li zájem, přijďte se podívat. Určitě to stojí za to !

Milena Kodýmová

Klub čilých seniorů

Sice jste dosáhli seniorského věku, ale energie, nápadů a chuti do života máte na rozdávání a nechce se Vám jen tak sedět doma u televize? Tak zaskočte **v pátek 6. října v půl páté odpoledne** na chvilku do obecní knihovny. Setkáte se tam s takovými, jako jste Vy a společně určitě něco zajímavého vymyslíme. Vzniká totiž Klub čilých seniorů, ve kterém byste neměli chybět. Takže „**at' jste žena nebo muž, do knihovny miřte už!**“, moc se na Vás těšíme !

Milena Kodýmová

Jedinečná příležitost !

23. října si můžete díky nové paní ředitelce základní školy dopřát nevšední zážitek. V obecní knihovně totiž bude znít harfa! Představí se vám Ivana Pokorná - harfistka orchesteru Národního divadla v Praze. V Jindřichově Hradci již několikrát koncertovala s violistou Petrem Příbylem. Ráda spolupracuje i s muzikanty jiných žánrů a ukazuje harfu tak, jak ji ještě neznáte. Na tomto koncertě uvidíte a uslyšíte harfu keltskou i klasickou v různorodém programu. Tak neváhejte!

Tříkrát ZLO !

Kdo by dneska v Jarošově neznal příběh šilené Ester z Kalvárie! Ten se možná už stal neodmyslitelnou součástí prezentace Jarošovských pověstí. Jeho autor však neusnul na vavřínech a dál laškuje s múzami temnot a děsu. Jeho dlouho piplaný román z Colorada BESTSELLER se dočkal velmi uznalých kritik i čtenářského ohlasu. Okolí Jarošova však Svatopluka Doseděla přitahuje dál. Důkazem toho je trilogie, která touto dobou vychází v nakladatelství Pevnost. Jmenuje se **Zlo přichází třikrát** a všechny tři novelky v ní obsažené se přímo dotýkají našeho společného bydliště. Mimo již zmiňované klasiky **Kalvárie** je v ní čtenáři zatím přehlédnutý příběh žárlivého ducha francouzského vojáka hledajícího svůj **Batalion**. Ve třetím se Svatopluk vydal až na samé hranice bývalého okresu. V povídce **Lykantropie** provádí totiž ve Zdešově své nekalé rejdy vlkodlak! Zdešovské musím uklidnit, že je provádí i v Hostějevsi a, ale víte co? Poříd'te si tuto knížku a za dlouhých zimních večerů v čase mezi Ordinací a Pojišťovnou si ji přečtěte.

Pak mi jistě dáte za pravdu, že napínání nervů nad knížkou je daleko příjemnější než to v běžném životě. Protože v knížce se Zlo vrátí jenom třikrát...

Bohumil Rod

Náš první den ve škole

Byl výjimečný, a to hned několikrát...

Poprvé s aktovkou na zádech a plny očekávání překročily v doprovodu rodičů práh školy naše prvňáčky – **Janička Cepáková** z Rodvínova, **Maruška Hulíková** z Kamenného Malíkova a **Romanka Dříváková** z Hlubokodolu.

Podruhé ve svém životě vítala nová paní ředitelka ve škole prvňáčky.

Na **třetí** pokus se vydařil začátek slavnostního projevu (ne všichni žáci si nařídili budíka „na školu“).

Čtvrté září bylo pro žáky posledním dnem lenošení před nastávajícími povinnostmi. Pro odstupující paní ředitelku Mráčkovou ovšem začalo období zaslouženého nicnedělání.

Pět našich žáků „cestovatelů“ bylo vyhodnoceno a odměněno za krásné příspěvky v korespondenční prázdninové soutěži. Blahopřejeme a chválíme!

Velký dík patří **šesti** ženám, které se také zúčastnily slavnostního zahájení, zavzpomínaly na dobu svého působení ve škole a popřály dětem mnoho úspěchů. Jejich pomoc, zkušenosti, nadšení a optimismus jsou pro začínající paní ředitelku i pro žáky velmi cenné. Poděkování tedy patří paní místostarostce Miladě Petřů, paní inspektorce Ivaně Neumannové, paní ředitelce Marii Mráčkové, paní učitelkám Janě Dvořákové a Evě Vlkové a paní vychovatelce Aleně Petrásové.

Děkujeme také dalším **sedmi** zaměstnancům, kteří se i v letošním školním roce starají o čistotu školy, o drobné i větší opravy a o naše chuťové pohárky.

Po **osmi** minutách uvítací řeči, prosloveh a představení nových žákyň byl slavnostně zahájen školní rok 2006/2007. Děti se poté v doprovodu svých třídních učitelek přemístily do jednotlivých tříd. V I. třídě zůstaly s paní učitelkou Dvořákovou tři prvňáčky a osm třetřáků.

Devět druháků a šest čtvrtřáků si odvedla do II. třídy paní učitelka Vlková.

Deset nových lavic čekalo ve III. třídě na 13 pátřáků, kteří odešli v doprovodu paní ředitelky.

Tolik výčet jednotlivých výjimečností, které doprovázely první školní den v jarošovské škole. Pokud jste správně počítali, zjistili jste, že počet žáků naší školy nepřesáhl ve školním roce 2006/2007 číslo čtyřicet. A tak poslední, **jedenáctou** výjimečností, byla (bohužel) oficiální žádost o výjimku z počtu žáků...

Dovoďte mi, milí čtenáři, abych na tomto místě poděkovala všem, kteří naši školu podporují a snaží se, aby dobře fungovala. Věřím, že tento školní rok bude protkán vzájemným porozuměním, tolerancí a pěknými chvílemi prožitými na půdě školy i mimo ni.

Všem 39 žákům naší školy i jejich rodičům přeji úspěšný a klidný školní rok, pedagogům pevné nervy a trpělivost. A sama za sebe si přeji, aby se dětem i dospělým v naší škole líbilo...

Martina Plášilová
ředitelka školy

Přání na prahu nového školního roku

Letos žáky v naší škole přivítala nová paní ředitelka. Kolektiv pracovníků školy je nyní generačně vyrovnaný, tvoří ho ženy v nejproduktivnějším věku. Každá změna přináší nové šance. V tomto případě využít to dobré z profesních i osobních zkušeností učitelek a pokusit se překonat ty stereotypy, které unavují je i žáky. Změny, které kolem nás neustále a v rychlém sledu probíhají, si zákonitě vyžadují i postupné změny v přístupech k žákům a ve způsobu vyučování. Učitel by měl vnášet do školy harmonii. Musí ji ale mít především v sobě. Každý šíří to, co má uvnitř. Je to běh na dlouhou trať a každý z učitelů, a ředitelů zvláště, nese ten pomyslný kolík na svém úseku a po nějakou dobu. Někdo doběhne dál, někdo jen kousek (něco málo o tom vím...). Každý z nich však zanechává otisky v dětské duši i v „duši obce“.

Kdybych mohla být sudičkou, přála bych jarošovské škole, aby se v ní všem – dětem, učitelkám i rodičům - „dobře dýchalo. Aby se děti od začátku v příjemném pracovním prostředí setkávaly se zajímavým a účelným učením a paní učitelky pak aby mohly pocítit radost a uspokojení ze své práce.

Ivana Neumannová